

Arrest

nr. 125 952 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoeksters asielrelaas en omdat er in Nepal geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

Wat de reisweg betreft is de Raad van oordeel dat van een asielzoeker – los van de vraag hoe ernstig er wordt gecontroleerd op de internationale luchthavens – kan verwacht worden dat deze de inhoud van zijn paspoort kent, ook wanneer hij reist met een smokkelaar. Immers, bij gebrek aan kennis over de

inhoud van het paspoort die hij/zij moet voorleggen, loopt hij/zij, en ook de smokkelaar, het risico om tegen de lamp te lopen bij de eerste controle, wat niet de bedoeling kan zijn. Dit is een element kan mee in overweging worden genomen vermits op de verzoeker een medewerkingsplicht bestaat.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen over haar ontsnapping tegenstrijdig zijn. Verzoekster wijt in haar verzoekschrift de tegenstrijdigheden aan het feit dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en het gehoor bij het Commissariaat-generaal veel uitgebreider en dit voor verwarring kan zorgen.

Dit betoog is echter niet relevant aangezien verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde bij het Commissariaat-generaal.

Hoe dan ook, met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten (RvV, nr. 645 van 10 juli 2007).

Luidens het asielrelaas vreest verzoekster de Limbuwan in haar dorp. De beweerde feiten spelen zich allen af in verzoeksters regio van herkomst. De Raad leidt uit de verklaringen van verzoeker af dat verzoeker geen vrees formuleert jegens de overheid van haar land van herkomst doch louter feiten van interpersoonlijke en lokale aard. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is er voor verzoekster in elk geval een redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden in Kathmandu.

Zo verzoekster niet begrijpt hoe het CGVS tot de conclusie van een vestigingsalternatief kan komen en ze van mening is dat ze reeds het nodige deed om duidelijk te maken dat ze in geen geval kan terugkeren naar haar land van herkomst en zij bevestigt dat ze zich niet elders in Nepal kan vestigen, merkt de Raad op dat verzoekster het motief dienaangaande in de bestreden beslissing niet weerlegt. Met haar verweer hoe "ze haar (zullen) ontvangen, als ze te weten komen dat ze een asielaanvraag heeft ingediend" toont verzoekster niet n concreto aan dat dit in Nepal inderdaad een probleem is. Waar verzoekster nog verwijst naar de positie van de vrouw komt zij niet verder dan algemene beweringen.

Verzoekster stelt verder dat de politieke situatie in Nepal zeer onveilig is en verwijst hiervoor naar verschillende stukken van mensenrechtenorganisaties. Verzoekster stelt dat de Nepalese overheid nog steeds niet in staat is om haar burgers te vrijwaren van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten en wandaden van de maoïsten.

Verzoekster stelt ook dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij moet terugkeren als alleenstaande en verkrachte vrouw. Zij stelt dat Amnesty International meldt dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om de Nepalese voorvechters van vrouwenrechten te beschermen.

De Raad stelt vooreerst vast dat aan verzoeksters asielrelaas geen geloof wordt gehecht en dat haar betoog dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij moet terugkeren als alleenstaande en verkrachte vrouw dan ook niet relevant is. Daarenboven kan verzoekster gebruik maken van een vestigingsalternatief vermist zij ook niet aantoon dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Nepalese autoriteiten.

Dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om de Nepalese voorvechters van vrouwenrechten te beschermen, is evenmin relevant aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een voorvechter van vrouwenrechten is.

De Raad wijst er bovendien op dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak *Vilvarajah* (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster stelt verder dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is en de Nepalese autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Verzoekster verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit onder meer blijkt dat protesten soms een gewelddadig karakter krijgen.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

De Raad stelt vast dat verzoekster door naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken te verwijzen niet aantoont dat burgers in Nepal op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 april 2014, voert verzoekende partij aan dat de reisweg altijd het eerste is wat onderzocht wordt, terwijl dit eigenlijk geen element zou mogen zijn van het onderzoek. Verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw in Nepal en op de feiten waarvan zij het slachtoffer is geworden, zoals ook de zelfmoord van haar zuster. Verzoekende partij is van oordeel dat meer aandacht moet besteed worden aan haar kwetsbaar profiel als vrouw in Nepal en verwijst om die reden ook naar de informatie die zij hieromtrent aan het verzoekschrift heeft toegevoegd.

Met betrekking tot verzoekende partij haar kritiek op het onderzoek van de reisweg, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze de grond in de beschikking betreffende haar (verklaringen inzake haar) reisweg ontkracht of weerlegt, en benadrukt hij dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling inzake diens reisroute mee in overweging kunnen worden genomen vermits op elk asielzoeker, en *in casu* dus ook op verzoekende partij, een medewerkingsplicht bestaat. De medewerkingsplicht vereist van elke asielzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Betreffende de zelfmoord van verzoekende partij haar zuster, merkt de Raad op dat verzoekende partij eerder zelf aan de commissaris-generaal verklaarde dat de problemen met de Maobadi, die aan de basis zouden liggen van die verklaarde zelfmoord van haar zus in 2007, in 2008 stopten en niets te maken hebben met haar redenen om Nepal te verlaten.

In zoverre verzoekende partij meer algemeen wijst op de feiten waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden, ontkracht noch weerlegt zij de grond in de beschikking dat zij dienaangaande over een redelijk intern vestigingsalternatief in Kathmandu beschikt.

Wat verzoekende partij haar betoog en de dienaangaande als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie omtrent haar beweerde kwetsbaar profiel als (alleenstaande) vrouw in Nepal betreft, stelt de Raad vast dat zij op generlei wijze ontkracht of weerlegt hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt (vast)gesteld, en wijst hij erop dat uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij in Nepal familie heeft wonen, zodat zij niet als een alleenstaande vrouw kan worden beschouwd.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS